

[Løje.]

saadan fremtræder han, denne Læge Gundtoft oppe i Nørresundby.

Nu er han anset skyldig efter Straffelovens § 242 for Fosterdrab, Forsøg paa Fosterdrab, endvidere for Forledelse til falsk Forklaring og for Overtrædelse af Lægeloven, og nu har Amtslægen yderligere givet ham et yderst slet Skudsmaal, hvilket er fremgaaet af den Skrivelse, den højtærede Justitsminister oplæste i Dag. Jeg synes i øvrigt, at dette daarlige Skudsmaal var ganske overflødig, det havde han givet sig selv i Forvejen, og det vidner i nogen Grad om en lidt overdreven Tjenesteiver hos den paagældende Amtslæge, at han har fundet Anledning til at fremsende dette Skudsmaal til Justitsministeren i dette Øjeblik.

Folkedomstolen kendte Læge Gundtoft skyldig, og Dommerne gav ham en Straf, der blev betegnet som alt for haard, men som nu af andre, og bl. a. af den paagældende Amtslæge, synes at blive opfattet som værende alt for mild. Der er altsaa delte Meninger om det, men at den paagældende Læge var strafskyldig, har dog vel ikke nogen som helst tilladt sig at drage i Tvivl.

Man skulde imidlertid nu mene, at denne Sag var ude af Verden, at naar Folkedomstolen havde talt, var der ikke mere at sige dertil, og saa havde alle vedkommende sig derefter at rette. Men dette viste sig saa langtfra at være Tilfældet, der rejste sig nu, saaledes som Justitsministeren har meddelt det, en Folkestemming til Fordel for denne Lovbryder mod den strenge Dom, og saa sker der det, som Justitsministeren saa udførligt har skildret, med Blomster, Masser af Telegrammer, store Pengegaver. Den paagældende Læge var nemlig blevet ruineret, han havde rimeligvis gennem en 15—20 Aar, saa vidt jeg har faaet oplyst, haft en Indkomst paa 30 000—35 000—40 000 Kr. om Aaret eller mere, men nu var hans pludselig blevet ruineret, nu var han en ødelagt Mand, og nu traadte velmenende Mennesker til og skænkede hans Kone betydelige Pengegaver, ja, der kom saa galt Tilbud om, at man vilde afsonde de 15 Maaneder for ham, et Tilbud, som, til Lægens Beklagelse formentlig, ikke kunde modtages. Ja, en kendt kvindelig Læge herhjemme blev saa begejstret for Læge Gundtoft, at hun absolut krævede at blive sat fast i 3 Maaneder. Heller ikke det kunde imødekommes. Den Statsadvokat, som Sagen vilde være kommet til at sortere under, sagde noget om, at det kunde ikke lade sig gøre. Naar et Menneske var i den Sinds-tilstand, som den paagældende maatte

have været i det Øjeblik, hun udtalte dette Ønske, kunde man ikke tage Hensyn dertil.

Under alt dette har Justitsministeren naturligvis haft sine meget alvorlige Overvejelser, det modsatte vilde i hvert Fald være ganske unaturligt. Det var jo en Demonstration mod Landets Lov og Ret, der her var under Udfoldelse, og naar man kender den højtærede Justitsministers Temperament, forstaar man saa udmærket Ministerens Ræsonnementer. Her var nogle Mennesker, der skraalede op og lavede Dumheder, uden at de egentlig kendte nærmere til det, de udtalte sig om, og de trængte saa sandelig til en ordentlig Dukkert. Samtidig kunde Ministeren jo saa faa Lejlighed til at udføre en Gerning, som maaske kunde tiltale store Dele af Folket — og det kunde Ministeren selvfølgelig ikke have noget imod. Og Dukkerten kom aldeles omgaaende, idet Ministeren om Aftenen den 4. Marts, i Morgenbladene den 5. Marts, offentliggjorde hele Materialet fra de lukkede Retsmøder. Det vilde i Sandhed være Synd og urigtigt at sige, at Demonstrationerne ikke blev dukket, at de ikke blev vaade. Det hele faldt da ogsaa ret hurtigt til Ro; kun den før omtalte kvindelige Læge søgte at kaste et formildende Skær over de intime Forhold i Konsultationsværelset; men hele Hyldestemningen faldt ynkeligt til Jorden.

For saa vidt kan Ministerens Aktion siges at have været virkningsfuld, men samtidig er Ministeren jo nu kommet ud for en haard Kritik, der bl. a. har givet sig Udtryk i den Forespørgsel, som vi her har til Behandling, idet Ministeren beskyldes for at have overtraadt Retsplejelovens § 31, hvori det bl. a. hedder, at Gengivelse af, hvad der forhandles i lukkede Retsmøder, er forbudt. Da alt dette er blevet saa udførligt omtalt i et tidligere Møde, skal jeg ikke komme nærmere ind derpaa, men kun ganske kort skitsere det.

Saa længe der i juridiske Kredse — saaledes som det synes — hersker saa stærkt delte Meninger om dette Forhold, skal jeg vel vogte mig for at blande mig i denne Strid; men Justitsministerens meget udførlige Redegørelse har næppe helt klaret Sagen, og den socialdemokratiske Ordfører, det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard's velmente Ord har efter min Mening heller ikke klaret Spørgsmaalet. Efter det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard's Udtalelser skulde man, saa vidt jeg forstod, nærmest læse mellem Linierne i Retsplejelovens øvrige Paragraffer, hvorledes § 31 skal opfattes. Det er jo muligt, at Juristerne kan gøre dette, men for os andre vil det